

ROSE CARLYLE

DÍVKKA

V

ZRCADLE

KIOKAN

Copyright © 2020 Rose Carlyle
Translation © Hana Černá, 2020
Copyright © ALPRESS, s. r. o.
First published in Australia
as THE GIRL IN THE MIRROR by Allen & Unwin, 2020.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE GIRL IN THE MIRROR
vydaného v roce 2020 nakladatelstvím Allen & Unwin
přeložila Hana Černá
Redakční úprava Hermína Vojtěchovská
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2021
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-619-3

Památce mého bratra Davida Carlyle

ÚVOD

Před narozením jsme dlouho byly jedna bytost. Otcova inteligence a matčina krása se spojily v jediném zárodku budoucího dědice majetku Carmichaelových. Když jsme se konečně oddělily, bylo téměř pozdě; už záhy by se ze mě a Summer stala siamská dvojčata, možná s některými společnými orgány. Rodiče by čekalo rozhodnutí nechat nás žít takto, nebo riskovat operaci, což by s sebou neslo riziko jistých fyzických deformací.

Bohužel i přirozené rozdělení plodu v matčině děloze přineslo nevratné důsledky. Vzhledově jsme možná k nerozeznání, ale přesto... Sestra má pravou tvář plnější a pravou lícní kost posazenou nepatrně výš. Stejná asymetrie je patrná na levé straně mého obličeje.

Jsme zrcadlová dvojčata. Drobný vnější rozdíl okolí uniká, ale kdykoli se podívám do zrcadla, vidím Summer.

Když nám bylo šest, táta si vzal u firmy Carmichael Brothers dlouhodobou dovolenou a celá rodina vyplula podél východního pobřeží Austrálie do jihovýchodní Asie. Většinu času jsme se Summer a mladším bratrem Benem strávili na jachtě. Koupání v moři bylo nebezpečné kvůli krokodýlům.

Jachtu *Batšeba* vyrobenou na zakázku jsem si zamilovala. Štíhlý hliníkový trup, vnitřní obložení z nejkvalitnějšího týku, dubový nábytek v kajutách... Nadchlo mě dvojitě zrcadlo v koupelně umístěné ve vnitřním rohu do pravého úhlu tak mistrně, že spoj byl téměř

nepostřehnutelný. Při pohledu přímo do zrcadla jsem spatřila Summer, ale když jsem se podívala do místa spoje, nebyl obraz převrácený – byla jsem to já.

„Jednou si ve vlastním domě dám vyrobit něco takového,“ svěřila jsem se Summer a při tom v zrcadle sledovala, jak s vážným výrazem artikuluju.

Summer mi položila drobnou ruku na hrud. „Měla jsem za to, Iris, že ráda předstíráš, že je na tobě všechno, jak má být.“

„Zrcadla ti orgány nepřesunou,“ odstrčila jsem sestřinu ruku. „Navíc je jasné, že mám srdce na pravé straně.“

Pro lékaře jsme představovaly raritu. Rozdíly na tváři nebrali v úvahu, ale vyšetření ukázalo, že mám játra, slinivku, slezinu a ostatní orgány umístěné na opačné straně. Právě to byl důkaz, že se zárodek rozdělil pozdě.

Se Summer bylo všechno v pořádku, ta byla dokonalá.

ČÁST I.

IRIS

KAPITOLA 1

ZRCADLO

Probudila jsem se v sestřině posteli s obličejem zaboreným do bílého nadýchaného polštáře. Na okamžik jsem si připadala jako v dětství, kdy jsme si se Summer vyměňovaly pokoje. Jenže to je dávná minulost. Dospěly jsme a tahle luxusní manželská postel pod arkýřovým oknem patří také Adamovi.

Otočím se na záda a pohledem hodnotím ložnici. Převládající krémové odstíny a vysoký huňatý koberec broskvové barvy dodávají prostoru pocit vzdušnosti. Najednou mě přepadne provinilý pocit, že si takhle užívám pohodlí v sestřině a švagrově domě, ač oba jsou tisíce kilometrů vzdálení – možná už dál než v Austrálii. Po jejich odjezdu musel někdo vyměnit ložní prádlo, ale i tak to tady voní po Summer – opalovací mléko, jablka a pláž... Současně mi prolétne myslí, že tuhle místnost sama nezařizovala. Dům patřil Adamovi, když se nedlouho po smrti jeho manželky Heleny vzali. Ložnice vypadá víceméně stejně jako před rokem o sestřině svatebním dni. Jako kdyby jen zaplnila uprázdněné místo po jiné ženě. Summer je pohodová povaha, tak proč jí to mít za zlé?

Arkýřové okno skýtá až kýčovitý výhled na wakefieldskou pláž. S námahou se posadím – matrace je totiž příšerně měkká. Opřu se o mahagonové čelo postele a natočím tvář proti vycházejícímu slunci. Na tyrkysové hladině Korálového moře tančí zlatavé odlesky

slunečních paprsků a já si přeju vznášet se v té boží lázni. Koneckonců potřebuju ze sebe smýt jisté nepříjemnosti posledních dnů.

Z domu na útesu můžu na severní straně pozorovat řeku Wakefield vinoucí se krajinou jako nezhojitelná jizva. Summer tuhle řeku odjakživa miluje, přestože se v ní nedá koupat kvůli líhním mořským krokodýlům. Ráda ji pozoruje z bezpečí mostu – prvního otcova stavebního projektu.

Na opačné straně se táhne od severu k jihu nekonečná, divoká pláž otevřená vlnám oceánu. Přibližně v její polovině stojí sídlo napodobující viktoriánský sloh s byzantskými prvky, které svou velkolepostí staví okolní domy do role trpaslíků. V tom majestátním domě jsme vyrůstaly – tedy až do otcovy smrti.

Matka Annabeth nejspíš ještě spí v pokoji pro hosty, mám tedy dost času prohlédnout si inventář sestřiny šatny. Kdybych měla hlídat prázdný dům já, určitě bych se neuhnízдила ve skromném pokojíku. Annabeth si naopak libuje v nenápadnosti. Dokonce mi nechtěla dovolit zůstat přes noc, když jsem se nečekaně objevila včera pozdě večer, ale nenechala jsem se odbýt.

Vymotám se z příkrývek a zabořím bosé nohy do hustého koberce. V březnu ve Wakefieldu vrcholí léto, a tak blaženě tlapkám po pokoji a nechám nahé tělo prohřívát slunečními paprsky. Včera jsem tenhle čas trávil ještě v horách na Novém Zélandu, kde ráno pátil v plicích ostrý zimní vzduch.

Celá jedna stěna prostorné šatny je vyhrazená jen pro šaty. Ohromuje mě to množství krajek a hedvábí ve všemožných odstínech. Rovněž mě překvapí zásuvky plné spodního prádla, ačkoli Summer s Adamem plánovali téměř roční pobyt na moři. Sestra měla pro prádélko ve

sladkých dívčích odstínech s kytičkami odjakživa slabost. Rafinovaný střih se podle mě hodil spíš na pubertální slečnu než třiadvacetiletou vdanou paní. A kdyby zmizela polovina, Summer by to jistě ani nepostřehla – tedy ne že bych snad měla v úmyslu krást. Podle mě se jí všechn tenhle inventář na jachtu nevešel.

Jachta. *Batšeba* je vlastně podstatou věci. Právě proto mám pocit, že jsme si se Summer vyměnily místo. Summer je na *Batšebě*, a ta nepatří mně. Nikdy mi nepatřila a nebude patřit. Nepovažuji to za spravedlivé. Jako kdyby Summer teď spala v mé kajutě, na mé posteli. Jachta je teď její domov, přitom jí vůbec nemá ráda. Koupili ji s Adamem od tátovy firmy. Kromě ní vlastní ještě tenhle dům.

A co mám já? Mizerných pár liber na účtu, svatební prsten, který už nenosím, a hromadu nábytku na Novém Zélandu. Taky levné piano, na které už nikdy nebudu hrát. Summer s Adamem mají mnohem kvalitnější.

Vytáhnu ze zásuvky až nemravně titěrnou soupravu spodního prádla – žlutou, jemně károvanou. Podprsenka má košíčky DD, já nosím D, ale zdá se, že mi bude sedět. Natáhnu si kalhotky, abych viděla, jak tohle skoro nic sluší Summer.

Právě zapínám podprsenku, když kdesi na druhém konci domu zvoní telefon. Tak to se Annabeth jistě probudila a já se musím připravit na výslech, proč jsem se tak nečekaná objevila. Včera jsem předstírala únavu, tak mi dala pokoj.

Ani nestihnu domyslet větu a matka ve zmačkané noční košili vtrhne do ložnice a rovnou za mnou do šatny. Všimnu si, že rozčuchané blond vlasy má už hodně prošedivělé – evidentně by potřebovala i profesionální kosmetickou péči. Tatam je krása vyzařující z ní před lety; a dnes vůbec nevypadá dobře.

„Ne, ne, je vzhůru. To žluté prádýlko je moc hezké, Iris. Summer má taky takové,“ mžourá na mě rozespale. Šermuje mi sluchátkem před nosem, jako kdybych ho neviděla. Vytrhnu jí ho z ruky a strkám ji ke dveřím.

„Zavři za sebou!“ křiknu.

Kdo mi volá? Nikdo přece neví, že jsem se vrátila do Austrálie, natož že jsem v sestřině domě. „Haló?“ ozvu se trochu vyplašeně, jako kdybych se nacházela na místě, kde nemám co dělat.

„Iris! Díky Bohu, že jsem tě zastihla,“ vzlyká Summer. „Musíš mi pomoci, jsem v děsném maléru. Jsi jediná, na koho se můžu obrátit.“

Vůbec nechápu, oč jde, v prvním okamžiku mě napadá, že se to týká matčiny poznámky o spodním prádle. Sestra je totiž na své oblečení příšerně háklivá. Naštěstí se zdá, že nic nezaslechla. Blábolí cosi o Adamovi a jak mě potřebují. Jak mě Adam potřebuje! Prý to byl jeho nápad, ať mi zavolá, a teď se modlí, abych neodmítla.

Zadívám se na řadu sněhobílých košil a najednou je tady se mnou celá řada Adamů – snědých, s širokou hrudí a dlouhýma rukama. Sáhnu po jedné košili a přivoním k ní. Ucítím jemné aroma hřebíčku.

„Chudáček má oteklý a zarudlý pimprlík a navíc mu z něho něco vytéká. Je to strašné, Iris. Předkožku má tak napnutou... Neustále pláče.“

Jsem z těch nesmyslů zmatená. Jsme sice dvojčata, ale takové důvěrnosti jsme si nikdy nesdělovaly. Nepamatuju si, že by se Summer kdy zmínila o mužském přirození – a už vůbec ne o manželově! Co se mu, k čertu, přihodilo?

„Nejvíc ho to bolí, když má erekci. Víš, že chlapečci mají erekci, ačkoli to nemá nic společného se sexuálním vzrušením, ne?“

Chlapečci? „Moment,“ přeruším její kvílení. „Máš na mysli Tarquina?“

„A koho jiného?“

Nastane ticho.

Tarquina Summer zdědila po Helenině smrti, tak jako dům a jejího manžela.

Usoudili s Adamem, že chlapec si zaslouží úplnou rodinu, a tak oslovuje Summer *maminko* – tedy bude oslo-
vovat, pokud se někdy naučí mluvit.

„Vím, že chlapečci mívají erekci, Summer, mám přece mladšího brácha, ne?“ Sestra mě totiž považuje za totálního idiota, pokud jde o děti, a příležitostně mě poučuje, že potřebují denně koupat, pravidelně chodit spát a podobně. To poslední, o čem hodlám přemýšlet, je Tarquinův nateklý pimprlík, zvlášť když z něho něco vytéká!

„Něco tak hrozného jsi neviděla,“ pokračuje Summer. „Doktoři nás varovali, že infekce se může rozšířit a chlapec přijde o penis. Je nutná operace, jenže domů ho dopravit nemůžou. Zákrok provedou tady v mezinárodní nemocnici v Phuketu,“ chrlí Summer v slzách a očividně na pokraji hysterického záchvatu. Je zajímavé, že když se nic neděje, působí jako sebevědomá hrdinka, ale jen co nastane problém, jsem to já, kdo ji zachrání před zhroucením.

A tak se ujmu své role. Urovnám Adamovu košili, aby nebylo patrné, že se jí někdo dotkl. „Je dobře, že jste jeli do mezinárodní nemocnice,“ pokouším se ji povzbudit.

„Ano. Chovají se k nám velice vstřícně,“ fňuká.

„To je dobře a taky je dobře, že voláš.“ Opakuju *dobře* jako zklidňující mantru. „Jasně že ti pomůžu. Annabeth to ví?“

„Nemohla jsem...“ Summer se opět zlomí hlas.

„Povím jí to. Ještě dneska odletí do Phuketu a já pohlí-
dám dům,“ navrhnu.

Žádná reakce.

„Pokud to s Adamem tak chcete,“ dodám.

„Ne, ne, Iris, my potřebujeme tebe, ne mámu.“

Zatočí se mi hlava. Summer mě potřebuje. *Adam* mě potřebuje. Ale proč, když to s dětmi neumím – a kromě toho je tam Tarquin má oba. Mě vůbec nezná. V čem jim můžu být v Thajsku užitečná?

Už se vidím v Královském přístavu v Phuketu, kde kotví flotila luxusních jachet, popíjím koktejly – ovšem ne ty bezalkoholové, co nám dával míchat táta, když jsme byly děti. A vsadím se, že ne všichni milionáři jachtaři touží mít za milenky Thajky. Určitě se najde pár, kteří dávají přednost blondýnkám...

Co si vlastně myslím? Tarquin má tu nemoc a možná mu upadne penis. Na koktejly a flirtování není čas.

„Kromě toho jsme v překerní situaci, Iris, o které můžeme říct jen někomu naprosto důvěryhodnému.“ Tady se Summer odmlčí.

„Mně se snad můžeš svěřit,“ podotknu.

„Samozřejmě. Jen si to, prosím tě, nechej pro sebe. Jde o to, že povolení kotvit *Batšebu* v přístavu vypršelo, a odhlásili jsme se. Jenže zdejší pláže jsou úchvatné, a tak jsme se upíchlí na odlehlém místě s úmyslem zdržet se tady aspoň dva týdny. Ani ve snu nás nenapadlo, že by Tarquin mohl onemocnět. Ocitli jsme se v bezvýhodné situaci. Jestli celníci jachtu objeví, zabaví ji. Lidé jsou tady sice příjemní, ale úředníci naskrz zkorumpovaní,“ líčí Summer tónem, jako by korupce představovala infekci podobnou malárii a byli jí prolezlí všichni Thajci. Začínala jsem mít jejího úpění a vzlykání dost.

„Tak co vlastně ode mě chcete?“ zeptala jsem se netrpělivě.

„Víš, dvojče, málem se bojím chtít po tobě tak velkou věc. Adam je sice dobrý kapitán, ale ještě se neplavil

mimo dohled pobřeží. A sama máš zkušenost, jaká může nastat situace na otevřeném moři. Plavba úžinou k Seychelám potrvá nejmíň dva týdny a blíží se konec sezóny. V dubnu začínají tajfuny. Potřebujeme dostat *Batšebu* z Thajska co nejdřív. Tys byla vždycky skvělý kapitán, Iris. Pochopitelně ti zaplatíme letenky a Adam říká, že hlídky si můžeš vybrat.“

Během sestřina monologu se vracím do ložnice k oknu. Hluboko dole se třpytí rozčeřená hladina a zpěněný příboj omývá skály vybělené sluncem. Nějak nemůžu uvěřit, co mi Summer povídá. Příliš krásná vyhlídka na to, aby to byla pravda.

V pozadí zaslechnu Adama. Poslouchal nás? „Pověz jí, že si vezmu všechny noční hlídky,“ říká svým typicky hlubokým hlasem se seychelským přízvukem. Pak se trochu ztiší, takže musím tisknout sluchátko k uchu a zavřít oči, abych se líp soustředila.

„Iris ráda drží noční hlídky,“ povídá Summer, najednou hravě veselým tónem. Není divu, že blízkost těch dvou těžko snáším. Situace však vypadá tak, že s nimi příliš času nestrávím. Summer zůstane v Phuketu s Tarquinem. Já hodím neúspěšnou kariéru, zkrachovalé manželství a zpackaný život za hlavu a vydám se na milované jachtě napříč Indickým oceánem – a k tomu s bohatým, pohledným a charismatickým švagrem Adamem Romainem.

Představuju si plavbu na vysněné Seychely, ostrov kokosových palem a idylických pláží. Nebudu tam pouhý turista, protože manžel je místní, takže se vlastně vracíme domů.

No, v mém případě nejde o vlastního manžela, ale přesto...

„Určitě vám pomůžu,“ slíbím, „mám ale sjednané nějaké pohovory ohledně nové práce.“ Lžu, zatím jsem

ani nezačala hledat v nabídkách; nejdřív musím vymyslet důvod, proč jsem odešla z posledního zaměstnání. „A taky dost nezaplacených účtů.“

„Veškeré dluhy za tebe uhradíme, Iris,“ pokračuje Summer tišeji. „Je mi tě líto. Asi to nemáš od Noahova odchodu jednoduché. Je mi trapné zatahovat tě do našich problémů, jenže jsme fakt v děsném srabu. Jsme zoufalí...“

Nestávalo se často, aby mě Summer potřebovala. Zařídila si pohodlný život a nic jí nescházelo. Nechci se déle zdráhat, asi je opravdu v úzkých. A kdybych příliš rozvažovala, obrátí se na někoho jiného.

„To víš, že ti pomůžu,“ slíbím.

Za pár minut je všechno zařízeno. Adam našel na telefonu přímý dopolední let z Wakefieldu, takže mám hodinu, abych se sbalila, seznámila matku se situací a vyrazila na letiště. Ještě dnes večer budu v Phuketu – a na jachtě.

„Jaké máš datum narození?“ ozve se Adam a vzápětí se rozesměje. „Jsem hlupák, co? Prostřední jméno taky stejné jako Summer?“

„Žádné,“ řeknu.

„Jen Iris? Fajn. Ještě moment vydrž, zla..., Iris, stránka potvrzuje rezervaci.“

Vážně mě chtěl oslovit *zlatíčko*? Při té představě se ve mně všechno rozechvělo a cítila jsem, jak rudnu; měla bych svlíknout to sestřino prádlo.

Adam se rozloučí a zaslechnu, jak se ho Summer ptá na Tarquinovo očkování. Nic neví. Občas mě napadlo, jak vůbec může řídit cestovní kancelář, když se obvykle vyjadřuje tak nejasně a neurčitě, že to člověka dopaluje. Veškerou administrativu obstarává Summer. Teď jí podal

telefon a sestra mě žádá, abych e-mailem poslala chlapcovy záznamy o očkování. Pak konečně zavěsí.

Dokumentaci najdu v šatníku. Sestřina systematickost a pečlivost mě fascinuje. Dokonce narazím na složku nadepsanou *Adamova oblíbená jídla*. Když ji vytahuju, vypadne notně roztřepaná sexuální příručka *Kamasútra pro mileniály*.

Na prohlížení sestřiny zábavné dokumentace nemám čas. Musím se oblíknout, něco sníst a říct matce, že odlé-tám. Cha! Ještě nepřestala kroutit hlavou nad mým překvapivým příjezdem, a už zase mizím. O Tarquina si bude dělat starost – přijala ho do rodiny, jako by byl její pokrevní vnouče.

Nejprve zamířím do koupelny... a zůstanu stát jako omráčená. Tak tohle je jediné, co Summer v domě změnila. Ty dva zrcadlové panely jistě stály majlant. Divím se, že je sem vůbec dostali, zdají se mi větší než dveře. Instaloval je hodně šikovný řemeslník; pravý úhel je dokonalý a spoj ještě méně viditelný než u zrcadla na jachtě.

V podstatě by mi celé to monstrózní zrcadlo bylo ukradené, kdyby ho Summer opravdu potřebovala. Jsme dvojčata, a tak ji nemůžu vyčítat, že si přeje mít totéž, co já. Jenže sestře bylo odjakživa jedno, co v zrcadle vidí. Nikdy ji nezajímala záležitost se „zrcadlovými dvojčaty“. Mám za to, že si zrcadlo pořídila pouze proto, že v koupelně vypadá dobře. Při otevřených dveřích ložnice se v něm odráží výhled přes okno na oceán.

Summer prostě získá jako první i to, na čem jí nezáleží.

Mladá žena ve žlutém spodním prádle na mě vážně hledí, ale není to Summer. Levou tvář má plnější a levou lícní kost posazenou krapet výš.

Postava v zrcadle jsem já.

KAPITOLA 2

ZÁVĚŤ

Několik prvních okamžiků byla Summer opravdu jedno dítě.

Annabeth byla poněkud nekonvenční, a tak během těhotenství odmítla vyšetření ultrazvukem, přestože otec si velice přál znát pohlaví dítěte. Břicho neměla nijak velké, proto nikoho nenapadlo, že se narodí dvojčata.

Přišlo na svět děvče. Matka držela růžové novorozeně v náruči a přiřkla mu jméno, které si pro tuhle chvíli dávno vysnila: Summer Rose.

Vtom jsem se drala na svět já. V otci přirozeně opět ožila naděje na syna, a Annabeth doufala, že dvojčata nebudou identická.

Oba byli zklamáni. Otec logicky navrhl, aby se tedy jedna dcerka jmenovala Summer a druhá Rose, jenže matka odmítla okrást mou sestru o prostřední jméno. Ještě ten den jí někdo přinesl kytici irisů – kosatců. Rodiče něco na těch naježených květinách bez vůně muselo upoutat, protože mě pojmenovali Iris. Příběh mého jména Annabeth s oblibou vyprávěla, jako kdyby šlo o něco historicky podstatného; já jsem nikdy nezbavila dojmu, že se tenkrát rozhlédla po nemocničním pokoji a pojmenovala mě po první věci, která jí padla do oka, jen aby sestra zůstala Summer Rose.

S kufrem jsem seběhla po dlouhém schodišti. Odvoz na letiště jsem si dohodla se strýčkem Coltonem; Annabethin

zrak se v poslední době hodně zhoršil, a už se neodvažovala řídit. Po sestřině telefonátu se mi podařilo zamlžit pravý důvod svého příjezdu, takže matka měla nakonec dojem, že jsem se v Austrálii objevila, abych Summer a Adamovi pomohla s *Batšebou*. I tak se vyptávala na Noaha, a mně nezbylo než vymýšlet vyhýbavé odpovědi.

Společnost strýce Coltona je snesitelnější, ač s věkem se čím dál víc podobá mému otci.

Strýc a matka na mě už čekají v prostorném obýváku. Je doslova zalitý sluncem proudícím dovnitř přes velká střešní okna. Na stěně visí zarámovaná fotografie Tarquina v nadživotní velikosti – vychrtlého, chorého novorozence s hadičkami v nose. Nedrží ho jeho umírající matka, ale mladičká dětská zdravotní sestra.

Při pohledu na pohlednou blondatou dvojici mě napadne nepěkná myšlenka: nepřitahuje Annabeth bratr zesnulého manžela, když je mu tak neuvěřitelně podobný? Pak si ale připomenu, že matka je příliš krátkozraká, aby to postřehla.

„Tak tedy veškeré vybavení domu včetně piana patřilo Helen?“ ptá se strýc. Helen byla koncertní pianistka a impozantní křídlo renomované značky Steinway stále dominuje bílému obývacímu pokoji. Upřímně řečeno ve vzdušném interiéru působí tahle černá masivní relikvie jako pěst na oko. „Hraje na ně někdo?“

„Summer s Adamem doufají, že se Tarquin stane klavíristou,“ odpoví Annabeth s povzdechem. „Škoda, že Summer má tak nádherný klavír a v rodině hraje jen Iris.“ *Proč ta lítost?* napadne mě. Mám nutkání zvednout víko, přejet prsty po klávesnici a naplnit prostor sladkými tóny, bohužel nemůžu ztrácet čas.

Cestou na letiště poslouchám na půl ucha, jak nudný strýc Colton chválí Francine, s jakou péčí se věnuje

výchově dcery Virginie, a jak se děvčeti daří ve škole. Jako kdyby Francine byla jeho manželka, nikoli vdova po bratrovi.

Na parkovišti se se strýcem rozloučím a v odletovém salonku se rozhlížím, zda nezahlednu nějaká dvojčata. Do zorného úhlu mi vstoupí hned několik párů. Většina lidí si identických dvojic nevšimne, zvláště když se jednovaječná dvojčata začnou v dospělosti oblékat podle vlastního vkusu, zvolí odlišnou barvu a střih vlasů...

Já si dvojčat naopak vždycky všimnu – poznám i dvojvaječná. Ty totiž prozradí jiné vlastnosti než odlišný vzhled.

Kolem projde bratr se sestrou – oba se zarmouceným pohledem. Za pár vteřin jsou mimo dohled, ale to mi stačí. Dospívající holka s oblými ženskými křivkami a pružnou chůzí převyšuje klackovitého brácha s vlasy jako sláma o půl hlavy. Většina by děvčeti hádala tak o dva roky víc, ale bratrovi na tom evidentně nezáleží – ví, že sestru brzy přeroste.

Způsob chůze, hlavy nakloněné k sobě a důvěrný úsměv... A který puberták by nesl své zavazadlo a k tomu ještě sestřino? Jedině dvojče.

Naproti přes uličku se uvelebí čínská rodina: matka, otec a dcery – identická dvojčata. Tipuju je na Číňany někde z vnitrozemí. Nejsem sice žádný odborník přes etnický původ, ale hrdý úsměv rodičů, že vyžrali na politiku jednoho dítěte v čínské rodině, je dostatečně výmluvný. A myslím, že se budou usmívat do konce života. Já osobně si od čtrnácti plánuju jedno dítě a nebýt jistých komplikací, zůstala bych bezdětná. Tou komplikací je otcova závěť.

Jedno čínské dvojče má na sobě šaty, druhé džíny. První je ostříhané nakrátko, patrně kvůli ještě výraznějšímu

odlišení, přestože mu stříh vůbec nesluší. Ať se snaží odlišit sebevíc, prozradí je stejné chování a reakce. Matka vyloví box s jídlem a podá dívkám po vajíčku uvařeném natvrdo. Summer se chová stejně – ustavičně Tarquina krmí, snad ze strachu, aby kluk jednoho dne nevyhladoval k smrti. Dvojčata si vezmou vejce – naprosto stejným pohybem. První dvojče si ho oloupe, pak oloupe i sestřino. Vyloupne oba žloutky a podá jí je, sobě nechá jen bílky. Teprve teď se obě pustí do jídla – nejprve si hodí do úst obsah v levé ruce, pak v pravé. Naprosto sehraně, jakoby na tajný signál. Dokonce i přezvykují ve stejném rytmu.

Podobná dvojčata jsem poznala na právnické fakultě v Melbourne. Chloe a Zoe si vyměňovaly šaty, měly stejné přátele, sdílely nejhlubší tajemství. Nechápal, jak jsem mohla nechat Summer v jiném městě. Sestra totiž zůstala ve Wakefieldu na zdravotnické škole. Zdálo se, že čtyřleté odloučení od Summer bylo mé nejlepší – a současně nejhorší – životní rozhodnutí. Konečně jsem unikla ustavičnému srovnávání ze strany okolí, avšak díky sociálním sítím jsem se nevymanila z vlastního poměřování se stále oslnivější a úspěšnější sestrou.

Důvěrnost vztahu Chloe a Zoe mě až zarážela. Já jsem Summer nepotřebovala textovat, když jsem dostala menstruaci a její ženské záležitosti mě zajímaly pramálo. Z její záliby v bílém a pastelovém spodním prádle se mi až dělalo zle – připomínala mi holku z reklamy na menstruační tampony. Nevzpomínám si, že bychom se kdy chovaly jako Chloe se Zoe nebo tyhle čínské slečny. Summer by oloupala vajíčka a nabídla mi svůj žloutek. Kdo ji znal, věděl, jak je dobrosrdečná a nápomocná druhým. Jakkoli jsme si byly podobné, ze Summer vyzařovala jakási neodolatelná vnitřní krása.

To však otec svým posledním rozhodnutím zcela zničil. Od jeho smrti jsme se Summer už nebyly jako jiná dvojčata. Táta mě poučil, že není dost pro obě. Jediné, co můžeme sdílet, je život.

Ridgeford Carmichael, přezdívaný Ridge, ačkoli jsem nikdy neměla odvahu oslovit ho křestním jménem jako matku Annabeth, byl typický australský nýmand, který se vypracoval vlastním úsilím, hrdý na to, za co by se lidé v jiných zemích styděli: za zločinecké předky, za nedostatek vzdělání, za tři manželky – každou mladší, blondatější a plodnější, než byla předešlá.

Od raného mládí jsem věděla, že Carmichael Brothers je stavební firma. Táta patrně provozoval ještě nějaké další aktivity, takže jsem nikdy nepochopila, odkud mu vlastně tečou peníze. Vydělával na trhu s nemovitostmi, obědval s politiky, často cestoval do zahraničí. Byl o víc než deset let starší než Annabeth, ačkoli tak na pohled nevypadal. Měl statnou, udržovanou postavu, ostře řezanou tvář celý rok osmahlou sluncem a až do smrti temperamentu nazbyt; taky míval ve zvyku chovat se dost neurvale.

Vyrůstal u pěstounů a v dětském domově. O vlastní rodině věděl jen tolik, že jakýsi předek byl odsouzen k deportaci do Austrálie proto, že v anglické hospodě ukradl pivní sklenici.

Možná právě proto si táta tak zakládal na rodině. Asi ve dvaadvaceti zjistil, že má dvanáctiletého bratra Coltona a stal se jeho opatrovníkem. Poslal ho do nejlepší školy ve Wakefieldu a držel nad ním ochrannou ruku. Později se Colton stal jeho společníkem ve firmě.

Táta odkládal založení rodiny, dokud nevydělal první miliony. Bohužel v té době byla jeho první žena Margaret na

děti příliš stará. Rozvedl se s ní a našel si mámu. Počali nás se Summer na svatební cestě. Poté, co Annabeth po porodu mladšího bratra odmítla rodit další potomky, táta ji opustil s Francine, čerstvou absolventkou církevní střední školy. Nikdy jsem neporozuměla jeho posedlosti zalidňovat svět.

Těchto několik faktů z tátova života zdaleka nezobrazuje jeho složitý charakter. Je docela výstižné říct, že nesnášel laskavé, hodné lidi. To jsem si uvědomila, když jsem ho naposled viděla živého.

Začátkem prosince, krátce po našich čtrnáctých narozeninách, se celá rodina sešla u večere ve velkém domě na Beach Parade. Annabeth vyprávěla o svém setkání s žebrákem. Dopoledne mě a Summer vzala do obchodáku, ať si k Vánocům vybereme nové plavky (pod vánočním stromkem se už teď vrší hromada dárkově zabalených krabic). Cestou ke vchodu Annabeth popřála pěkné svátky žebrákovi a podala mu dvacetilibrovku. Chlap páchl jak popelnice. Chňapl po bankovce a rázoval si to rovnou do prodejny s alkoholem.

„Přímo mně před očima!“ rozčilovala se Annabeth a rázně položila otci na talíř porci těstovinových trubiček plněných krůtím masem. Táta naklonil talíř, aby se ujistil, že porcelán není uštípnutý, když matka tak necitlivě klepla o okraj velkou stříbrnou servírovací lžící.

„Tys dala tomu ožralovi almužnu přímo před obchodem?“ zeptal se táta, jako kdyby nerozuměl.

„Snažím se vychovávat děti, aby byly k lidem laskavé, Ridgei,“ řekla matka důrazně.

„Jen hlupák je laskavý,“ zabručel táta a mrkl na mě.

Naivně jsem tomu uvěřila. Summer byla v rodině princeznička – už tenkrát jsem to pochopila – a Ben byl jediný

chlapec, tedy dědic. Táta však po očku mrkl na mě, jako kdyby mi chtěl ten zvláštní žert vtisknout do paměti.

Podívala jsem se po mámě a sourozencích. Annabeth dala žebrákovi peníze rovnou před obchodem s alkoholem. Desetiletý Ben byl na svůj věk tak malý a křehký, že ho táta ani nebral na hony, ačkoli bratr měl dobrou mušku. A Summer... No, Summer byla Summer.

Já jsem naopak byla nečekané dvojče Iris, jaksi nadbytečná, a tím mrknutím mi táta přidělil nové postavení v rodině. Nejsem laskavá, tedy ne hloupá.

Právě proto jsem předpokládala, že zdědím svůj podíl z rodinného jmění – pochopitelně mě tenkrát ani ve snu nenapadlo, že táta nás tak brzy opustí. Normální otec by se ve srovnání se sestrou ve mně nijak nezhlížel, ale táta odjakživa oceňoval můj lehký cynismus. Ridge nesnášel představu, že by přišel o peníze. Člověk musí být hodně mazaný, aby se nenechal napálit. A táta se domníval, že já jsem pro jeho cíl ideální člen rodiny.

Tenkrát byli rodiče už rozvedení, což do jisté míry omlouvá tátovy narážky na matčin slepičí mozek. Je zvláštní, že k nám i po čtyřech letech od rozvodu ještě občas přišel na večeri a patřil mu dům na Beach Parade. Na právnické fakultě mi vrtalo hlavou, jak si táta i po dvou rozvodech udržel takový majetek. Annabeth byla možná příliš vstřícná, nakonec pro vlastní dobro. Nebo se soudci Ridgea Carmichaela, jemuž patřila polovina Wakefieldu, báli. Tak či tak zanechal táta své tři manželky a sedm dětí rozumně zaopatřené.

Prvních pár let po rozvodu jsme zůstali ve vile na Beach Parade a táta se odstěhoval k přítelkyni do luxusního mezonetového bytu v centru Wakefieldu. Francine měla dvouletou holčičku Virginii – měli jsme za to, že z předchozího vztahu.

Když si táta Francine vzal, dal Virginii své příjmení. Mně nezáleželo na tom, jak se dítě jmenuje, ačkoli máma určitě měla podezření. O bývalém manželovi však nepro- nesla jediné křivé slovo. V prvé řadě dávala i po rozvodu najevo, jaké ji potkalo štěstí, že se za Ridge Carmichaela provdala, jaká pro něho byla ideální partie. Zlost jste na ní poznali, jakmile při energickém luxování narážela vysavačem do nábytku a házela polštářky po pohovce, místo aby je pečlivě urovnala.

Do našich čtrnácti let stihla Francine porodit Vicky, Valerii a Veru Carmichaelovy. Všechny tři holčičky byly ještě blondatější než jejich matka; měly téměř bílé vlásky. Narození čtvrté Francineiny dcery změnilo rov- nováhu v rodině – na protistraně bylo víc dětí, a Fran- cine se začala domáhat výměny bydlení. V té době vyšlo najevo, že Ridgeovi patří obě nemovitosti. Kdo by taky chtěl žít se čtyřmi malými dětmi v bytě, byt dvoupodlaž- ním, se střešní zahradou a bazénem. Kdoví, jak by zále- žitost dopadla, kdyby otec žil.

Po večeri jsem tátu políbila na rozloučenou a poprosila ho, aby mě příští prázdniny vzal na jachtu na moře. Od rozvodu jsme s ním všichni tři každoročně v létě letěli do Thajska, bohužel letos vzal celou svou novou rodinu.

„Pomůžu ti s navigací, tati,“ žadonila jsem. „Můžu se starat o děti.“

Táta se rozesmál. „Pomáhej doma mámě a hlídej, aby nerozfofrovala všechny mé peníze.“

Za dva týdny postihla tátu na molu na jedné pláži v již- ním Phuketu fatální srdeční příhoda. Francine říkala, že tělo převezli na břeh v tuk-tuku, protože staré dřevěné molo by vůz záchranky neuneslo.

Za dva dny se Francine s dětmi vrátila do Austrálie. Místní jachtaři, co trávili u kormidla většinu roku, staří

mořští vlci i parta hipíků ze všech končin světa nabídli mladé vdově pomoc. Zařídili repatriaci tátova těla, konejšili a krmili děti. Vmanévrovali *Batšebu* do suchého doku, kde zůstala následujících devět let, protože nikdo z rodiny nevěděl, co s ní.

Tu chátru jsem povětšinou znala z prázdninového pobytu na moři. Táta si s nimi občas dal skleničku, ale stejně mi přišlo, že se s nimi bavil jen proto, aby si vyslechl historky dokazující jejich hloupost: amatérství, jednotvárný život. A neuvěřitelnou důvěřivost, s níž se nechávali připravovat o peníze thajskými kšeftaři. Táta říkával, že jsou to hodní chlapi, ale v jeho slovníku to bylo to nejhorší, co se dá o člověku říct.

Teď chápu: hodný znamená hloupý.

Annabeth se na otcův pohřeb oblékla do černého hedvábí, Francine do saténu a ověšela se perlami. Bledé dcerky v bílých šatech a s dlouhými černými stuhami ve světlounkých vlasech budily dojem průsvitných duchů doprovázejících matku vdovu. Annabeth – vyšší, ale mnohem nenápadnější – jsem doprovázela já se Summer ve Iněných šatech a Ben ve svém prvním obleku. Annabeth měla jen tři děti, ale zato i syna. Francine byla poslední a nejmladší manželkou, přesto mi Annabeth připadala hezčí. Navíc jí patřil dům na pláži – tak jsme se tehdy domnívali.

Margaret nepřišla. Myslím, že byla jediná manželka, která věděla, co je táta skutečně zač. A já jsem se to dověděla ještě před začátkem obřadu.

Smuteční síň působila jako kontaktní místo bez duše a atmosféry. Když jsme přijely, přistoupil k Annabeth jakýsi růžolící muž a odvedl ji stranou, aby jí vysvětlil, že rakev se zesnulým přivezou do síně v souladu s bezpečnostními a hygienickými předpisy na katafalku na

kolečkách. No, stejně si nejsem jistá, jak by otec snesl představu, že by rakev neslo šest oddaných kamarádů. Obřadu se zúčastnily stovky smutečních hostů, z nichž by táta jen málokoho označil za přítele. Pro mě to byly neznámé tváře. Povídali si mezi sebou a usmívali se, nikdo nezamáčkl slzu.

Růžolíci muž se zeptal matky, zda si někdo z rodiny přeje vidět zesnulého, než rakev zavrou pro obřad. Pokynul k tiché chodbě, k masivním dveřím za vstupem do smuteční síně, kudy se dovnitř hrnuly davy usměvavých truchlících. Chlapík nejspíš netušil, že Annabeth je tátova exmanželka. Tvářila se tak nešťastně, že bylo snadné považovat ji za vdovu.

„Děti jsou na to příliš malé,“ odmítla Annabeth. Směřovala nás do rohu, kde stáli její rodiče, mé tety, strýčkové a pár bratránků a sestřenic. Ve vypůjčených černých šatech a oblecích vypadali nervózně, kromě toho jim bylo horko. V lednu bývají ve Wakefieldu největší vedra a klimatizace byla slabá.

Nechtěla jsem špehovat, ale potřebovala jsem se ujistit, že táta opravdu umřel, a taky jsem si přála spatřit rakev na kolečkách. Snadno jsem unikla dohledu dospělých a vydala se chodbou. Vší silou jsem zatlačila do mohutných dveří a vzápětí se ocitla sama s otcovým tělem.

Zemřel v tropech a nepochybně ho nabalzamovali. I tak jsem cítila lehký, ale docela nepříjemný odér. Vzpomněla jsem si, jak jsem kdysi našla na rušné thajské ulici mrtvého psa. Ten zápach byl podobný. V každém případě jsem se tak ujistila, že táta je mrtvý.

Po špičkách jsem se blížila k rakvi, dokud jsem ho nespátřila. Velký Ridge Carmichael se v úzké rakvi scvrkl v ploché jakoby duté tělo. Obličej měl děsivě popelavý, jediné blond vlasy lehce prokvétající na spáncích

vypadaly normálně. Na otce malých dětí byl v šedesáti příliš starý, ale ještě hodně mladý na smrt.

Kolem rakve stály vázy s čerstvými bílými květy – symbolem lásky. Někdo vybral růže a kosatce.

Oči se mi zalily slzami. Pocta tátovým prvorozeným dvojčatům... Žádné z jeho dalších dětí nebylo pojmenováno po květině.

Zabořila jsem nos do nejbližší kytice kosatců. Věděla jsem, že nevoní, ale prostě jsem si zvykla přivonět ke svým jmenovcům, kdykoli se mi naskytla příležitost. A litovala jsem, že nevoní tak krásně jako růže. Myslím, že jsem v hloubi duše věřila, že stačí, když je člověk úporný, aby v životě získal, co si přeje.

Když jsem voněla ke kosatcům a obklopoval mě pouze pach smrti, dveře za mými zády se náhle otevřely. Vylekaně jsem se ohlédla a zmizela pod stojanem s rakví, ovinutém bílou drapérií. Ozvalo se tukaní podpatků. Máma nenosí lodičky. Kdo to může být?

Vetřelec přistoupil k rakvi a já zatajila dech.

Vtom se dveře otevřely znovu a následovaly tiché kroky. „Promiň, Francine,“ slyšela jsem mámu, „říkali, že tady nikdo není.“

Francine s Annabeth se k sobě chovaly vždycky korektně a zdvořile. Příliš zdvořile.

„To já bych se měla omluvit a nechat tě s Ridgem o samotě. Ale najednou jsem cítila, že ho musím vidět, než... než zaklopí víko,“ zašeptala Francine.

„Nežádám mnoho,“ pokračovala Annabeth. „Můžeš mi snad dopřát deset minut samoty s otcem mých dětí. Brzy ti spadne do klína všechno, co dosud patřilo mně.“

„Co tím chceš říct?“

„Dáš mi čas, abych sbalila nejnuttnější, než mě vykopneš z mého domova?“ zeptala se Annabeth.

Skrčená do klubka jsem se opírala o kolečka pojízdného katafalku, přesto mi špička jedné boty čouhala zpod drapérie ven. Opatrně jsem přitáhla koleno k bradě.

„Snad si nemyslíš, že vím o závěti? Že chci dům, nebylo žádné tajemství. Ty máš děti skoro odrostlé – tedy přinejmenším holky. Tady jsi v předstihu, Annabeth. Dvojčata se v osmnácti vdají, otěhotní – přinejmenším jedno z nich – a pak získáš všechno,“ zaútočila Francine zvýšeným hlasem. „Vyhrála jsi jackpot. Virginii je teprve šest. Jakou má šanci dostat se k penězům? Můžeš si dovolit pustit mi dům. Co to je ve srovnání s miliony, které dostaneš. Sto milionů, Annabeth.“

Trhla jsem sebou, až jsem ztratila rovnováhu a sedla na zadek. Strnula jsem strachem, ale ty dvě našťěstí nic neslyšely. Teď promluvila matka – chladně a bezvýrazně. Tak jsem ji ještě nikdy neslyšela.

„Jak se opovažuješ naznačovat, že bych dcery tlačila do manželství kvůli penězům! To si nezaslouží. Můžu ti slíbit, Francine, že Summer ani Iris se o té závěti nedoví. A pokud se ty propůjčíš kuplířství, abys Virginii kvůli Ridgeovým penězům co nejdřív dostala pod čepec, prosím, přeju ti každý cent. My se ctí vyžijeme z drobtů, které nám zanechal. Děvčata se provdají a založí rodiny podle vlastního rozhodnutí. Má vnoučata nepřijdou na svět, aby těžily ze špinavého dědictví snílka.“

Francine se pronikavě rozesmála, až mi leknutím naskočila husí kůže. „Působivá řeč, Annabeth. Jestli dokážeš mlčet, všechna čest. Pamatuj však, že i tohle hluboké tajemství si najde cestu na světlo. Mé dcery si zaslouží vědět pravdu. Věřím, že pro své rodiny udělají to nejlepší... pokud ovšem tvé dcery nepustí mužského do kalhotek dřív, a dají mým děvčatům šanci. A teď tě nechám o samotě s *otcem tvých dětí*.“